

Hoofdstuk 1

De laatste schooldag

Het schoolplein stond vol met kinderen met gelach en geschreeuw.

Het was een warme dag een goed begin van de zomervakantie.

De laatste schooldag voelde altijd rommelig aan. alsof iedereen al half weg was.

Bjorn stond bij het hek en trapte tegen een steentje. Hij keek naar de groepjes kinderen die tikkertje speelden of elkaar achterna zaten. Hij deed niet mee. Dat deed hij vaker niet. Zo viel hij minder op. En Bjorn had er ook vaak geen zin in ze zagen hem meer als een buitenbeentje.

Hij merkte ze pas toen hun schaduwen over zijn schoenen vielen.

“Sta je daar weer niks te doen?”

Bjorn keek op. Timo stond recht voor hem. Lars iets schuin erachter, met een scheve glimlach.

“Ik wacht gewoon,” zei Bjorn.

“Op wat?” vroeg Lars. “Tot iemand je komt redden?”

Bjorn haalde zijn schouders op. Hij wilde weg lopen, maar Timo zette een stap naar voren en gaf hem een harde duw. Bjorn struikelde. Hij verloor zijn evenwicht en viel achterover op de tegels. Zijn handen schraapten langs de grond.

Lars en Timo lachen

Niet hard, maar scherp genoeg.

Bjorn bleef even liggen. Niet omdat hij niet op kon staan, maar omdat hij wist dat opstaan soms erger was dan blijven liggen.

Aan de andere kant van het plein was Charlotte aan het praten met een meisje uit haar klas. Ze lachte om iets wat werd gezegd. Ze had Bjorn niet gezien.

Nog niet.

Bjorn draaide zich op zijn zij en probeerde overeind te komen. Timo gaf een lichte tik tegen zijn tas.

“Gaat het?” zei hij spottend.

Dat was het moment waarop Charlotte omkeek.

Ze zag Bjorn op de grond. Zijn tas half open. Zijn hand op zijn knie. En Timo, te dichtbij.

Ze voelde het meteen. Geen gedachte, geen twijfel. Ze liet alles vallen en rende naar hun toe.

“Wat dóe jij?” riep ze.

Bjorn keek op, net toen Charlotte voor hem stond. Ze pakte hem bij zijn arm en trok hem overeind. Haar vingers sloten zich stevig om zijn arm

En toen gebeurde het.

Een warmte trok door Bjorns borst, onverwacht en diep. Niet heet, maar sterk. Alsof iets in hem wakker werd en zich meteen weer inhield. Zijn adem stokte.

Charlotte voelde het ook. Haar hand tintelde. De lucht leek even stiller, alsof het geluid van het schoolplein een stap terug deed.

Timo trok zijn hand terug. Zijn gezicht vertrok.

“Wat is dit?” mompelde hij.

Lars keek onzeker om zich heen.

“Het voelt... raar.”

Charlotte zei niets. Ze bleef staan, haar hand nog steeds om Bjorns arm. Haar blik was boos en kalm tegelijk.

“Ga weg,” zei ze.

Op dat moment ging de schoolbel

Daar schrokken ze van. De warmte verdween net zo plotseling als hij gekomen was. Het schoolplein kwam weer tot leven. Kinderen begonnen te bewegen, te praten, te rennen.

Timo keek verschrikt

“Kom,” zei hij tegen Lars.

Ze liepen weg, zonder nog iets te zeggen.

Bjorn keek naar zijn handen. Ze trilden een beetje.

Gaat het?” vroeg Charlotte zacht.

Ja denk ik.

Maar hij wist dat dat niet helemaal waar was.

Na school liepen ze samen naar huis. Hun tassen hingen losjes over hun schouders. Ze zeiden weinig. De straat was rustig, op het geluid van fietsen en een blaffende hond na.

Voelde jij dat ook?” vroeg Charlotte uiteindelijk.

Ja maar wat was dat

Charlotte keek naar haar hand. Ze voelde niets meer.

Alleen een vaag gevoel dat ze iets bijna had begrepen, maar het alweer kwijt was.

Bij opa en oma gooiden ze hun tassen in de gang. De deur viel met een zachte klap dicht.

En ze renden de voortuin in. Bjorn pakte een bal en trapte die tegen de muur van het huis. En Charlotte ging

op de rand van het gras zitten.

Toen klonk er gelach.

Bjorn keek op.

Timo en Lars stonden aan de overkant van de straat.

“Mooi huis,” riep Lars.

Er tikte iets tegen Bjorns schoen. Een steentje. En Toen nog één. Charlotte schrok op toen er iets langs haar heen rolde.

“Hé!” riep ze.

Timo bukte en gooide nog een steentje. Het kwam tegen de muur.

Bjorn voelde zijn maag samentrekken. Hij voelde niets warm. Geen kracht. Alleen spanning.

“Ophouden!” riep Charlotte.

De achterdeur ging open.

“Wat is hier aan de hand?”

Opa stond in de deuropening. Groot. Rechtop. Zijn blik was streng.

“Wegwezen,” zei hij. “Nu.”

Timo verstijfde even.

“Sorry meneer.”

Ze draaiden zich om en liepen snel weg.

Opa keek hen na en draaide zich toen om naar Bjorn en Charlotte.

Kom maar naar Binnen,” zei hij. “Oma heeft warme chocolademelk en appeltaart gemaakt.

Bjorn pakte Charlotte’s hand.

Deze keer voelde hij niets bijzonders.

Maar diep vanbinnen wist hij het zeker:

wat er op het schoolplein was gebeurd, was geen toeval

geweest.